

SUSAN WIGGS

*D*room van een zomer

Vertaling Joost Poort

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2012 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Return to Willow Lake*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost Poort
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © gradyreese/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0278 1
ISBN 978 94 027 5794 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Net voor de bruiloft begon, werd Sonnet Romano ineens doodzenuwachtig. ‘Mam,’ zei ze, terwijl ze naar het raam liep, dat uitzicht bood op Willow Lake. ‘Wat als ik het nou helemaal verpest?’

Haar moeder wendde haar blik af van het raam om Sonnet aan te kijken. Omhuld door het gouden zonlicht van de namiddag leek Nina Bellamy even etherisch en jong als Sonnet zelf. Ze zag er geweldig uit in haar koperkleurige zijden jurk, die haar ranke figuur nauw omsloot, met haar donkere haren in een wrong. Alleen iemand die haar zo goed kende als Sonnet zou misschien de fijne vermoeidheidsrimpeltjes rond haar ogen en mond opmerken. Vlak voor de bruiloft was Nina naar Albany gereisd voor de begrafenis van haar favoriete tante, die de week daarvoor was overleden aan kanker. Het verdriet van dat afscheid was nog van haar gezicht af te lezen.

‘Dat gaat niet gebeuren,’ antwoordde Nina. ‘Geloof me, je zult het geweldig doen. Je ziet er schitterend uit in die jurk, je weet precies wat je moet doen en zeggen en het wordt een fantastische avond.’

‘Ja, maar –’

‘Weet je nog wat ik altijd tegen je zei toen je klein was? Jouw glimlach is mijn zonnestraaltje.’

‘Dat weet ik nog,’ zei Sonnet, en er verscheen een glimlach op haar gezicht bij de herinnering. Nina had Sonnet in haar eentje opgevoed, maar pas nu Sonnet volwassen was beseftte ze hoe zwaar dat moest zijn geweest voor haar moeder. ‘Je hebt me een heleboel herinneringen gegeven, mam.’

‘Kom hier, jij.’ Nina spreidde haar armen uit, en Sonnet omhelsde haar dankbaar.

‘Dit voelt fijn,’ verzuchtte Sonnet. ‘Ik wou dat ik vaker hierheen

kon komen.' Ze draaide haar hoofd zodat de warme bries die door het open raam naar binnen stroomde haar gezicht streelde. Het uitzicht op het meer, dat genesteld lag tussen de zacht glooiende Catskill-bergen, bezorgde haar een gevoel van heimwee. Hoewel ze was opgegroeid in Avalon was het nu een plek die ze nauwelijks meer kende, een wereld waarin ze had gewoond maar die ze zodra ze kon had verlaten.

Hoewel ze levendige herinneringen had aan haar kindertijd in dit dorp – spelen in de bossen, sleepartijen in de bergen – had ze het landschap nooit echt gekoesterd, tot ze het achter zich had gelaten. Ze had niet kunnen wachten om ergens anders een eigen leven op te bouwen. Nu ze in Manhattan woonde, in een eenkamerflat ter grootte van een bezemkast, begreep ze eindelijk wat er zo aantrekkelijk was aan haar geboortedorp.

'Dat zou ik ook willen,' zei Nina. 'Er gaat veel tijd in zitten, hè? In de wereld redden.'

Sonnet grinnikte. 'Doe ik dat? De wereld redden?'

'Dat doe je zeker, lieverd. Ik ben zo trots als ik mensen vertel dat je bij UNESCO werkt, dat jouw afdeling de levens van kinderen redt over de hele wereld.'

'O, dank je, mam. Je geeft me het gevoel dat ik meer doe dan alleen maar e-mails schrijven en formulieren invullen.' Regelmatig wenste Sonnet dat ze echt met kinderen zou mogen werken. Als je doorlopend alleen maar administratieve klussen deed, vergat je nog wel eens waar je het allemaal voor deed.

Op het keurig gemaaide gazon beneden begonnen gasten langzaam hun stoelen op te zoeken, aangezien de ceremonie zo zou beginnen. Veel van de vrienden van de bruidegom droegen hun militaire gala-uniformen, wat de bruiloft een officieel tintje gaf.

'Wauw,' zei Sonnet. 'Het gaat nu echt gebeuren, mam. Eindelijk.'

'Ja,' stemde Nina in. 'Eindelijk.'

Er kwam een koor van gilletjes uit de aangrenzende kamer, waar de bruid en haar gevolg zich aan het klaarmaken waren.

‘Daisy wordt de mooiste bruid ooit.’ Er schoot een brok in Sonnets keel. De bruid was zowel haar beste vriendin als haar stiefzus, en ze stond op het punt te trouwen met de liefde van haar leven. Voor Sonnet voelde het als een droom die uitkwam... maar heel diep in haar hart ook een beetje als een verlies. Vanaf nu was ze niet meer degene aan wie Daisy haar persoonlijkste geheimen vertelde, degene die haar altijd zou opvangen, die midden in de nacht de telefoon opnam om met haar te praten.

‘Tot het jouw beurt is,’ merkte Nina op. ‘Dan ben jij de mooiste bruid ooit.’

Met een kneepje in haar moeders hand zei Sonnet: ‘Dat kan nog wel even duren. Ik ben de wereld aan het redden, weet je nog?’

‘Maar zorg ervoor dat je het niet te druk hebt om verliefd te worden.’

Sonnet lachte. ‘Dat zou je op een kussen moeten borduren. Wat dacht je ervan als... O, hallo!’ Al haar gedachten vervlogen toen ze de getuige van de bruidegom zag, die de oma van de bruid naar haar stoel op de eerste rij bracht.

Gekleed in een duifgrijs rokkostuum bewoog hij zich soepel en elegant, zeker voor iemand die zo lang was. Maar zijn lengte was niet het meest opvallende aan zijn uiterlijk. Dat was zijn haar, dat zo lang en wit was als een vlag van overgave en hem iets bovennatuurlijks gaf, als een mythisch wezen. Ze kon haar ogen niet van hem af houden.

‘Allemachtig,’ zei ze. ‘Is dat...?’

‘Ja,’ antwoordde haar moeder. ‘Zach Alger.’

‘Wauw.’

‘Hij is er de laatste jaren op vooruitgegaan qua uiterlijk, vind je niet?’ Nina glimlachte. ‘Ik was vergeten dat je hem al zo lang niet meer hebt gezien. Jullie waren vroeger zulke goede vrienden.’

Zach Alger. Het was bijna onmogelijk, dacht Sonnet, die zowat uit het open raam viel om hem te kunnen zien. Dit kon niet de Zach Alger zijn met wie ze was opgegroeid, de bleke jongen die een paar huizen verderop had gewoond, met zijn grote flaporen en zijn beugel. Haar beste vriend op de middelbare school, de absurd magere jongen die bij de Sky River Bakery werkte. Dit kon niet de student zijn die zijn opleiding zelf had betaald door ernaast te werken, en die geobse-deerd was geweest door alles wat met camera's en films te maken had.

Zach Alger, dacht ze. Wie had dat gedacht? Na de middelbare school waren ze allebei hun eigen weg gegaan, en ze had hem al tijden niet meer gezien. Nu kon ze haar blik niet van hem af houden.

Nadat hij Daisy's oma naar haar stoel had geholpen, haalde hij een heupfles uit de zak van zijn jasje en nam een flinke slok. Aha, dacht Sonnet. Daar was de Zach die ze kende; een man met meer talent dan ambitie, een man die een moeilijke jeugd had gehad die hij maar niet achter zich kon laten, een man die deel had uitgemaakt van haar verleden maar onmogelijk een plaats kon hebben in haar toekomst.

Het rumoer in de andere kamer herinnerde haar eraan dat ze die dag een belangrijke taak te vervullen had. Toen ze door de deur-opening keek, zag ze Daisy, omringd door Sophie, haar moeder, haar haarstyliste, haar trouwplanner, de fotograaf en nog wat mensen die Sonnet niet herkende. 'Wat zeg je ervan?' vroeg ze aan haar moeder. 'Zullen we ervoor gaan zorgen dat Daisy vandaag trouwt?'

Grijnzend antwoordde Nina: 'Ze zou het niet wagen om ook maar één stap te zetten zonder jou.'

'Of zonder jou. Toen jij met Daisy's vader trouwde, kreeg ze er een fantastische stiefmoeder bij.'

Nina's grijns verflauwde tot een glimlach. Er verscheen een uitdrukking in haar ogen die Sonnet meevoerde naar een andere tijd, toen ze met zijn tweeën hun weg hadden moeten vinden in de wereld. Haar moeder had zich niet uit het veld laten slaan door een

tienerzwangerschap en had een bescheiden maar gelukkig leven opgebouwd voor haarzelf en Sonnet. Ja, ze was nu getrouwd – onverwacht, op middelbare leeftijd – maar het ons-tegen-de-wereld-gevoel was iets wat alleen van Nina en Sonnet was.

‘Je bent sentimenteel aan het worden, hè?’ zei Sonnet.

‘Ja, lieverd. Inderdaad. Wacht maar tot jij de bruid bent. Dan moeten ze me reanimeren.’

‘Nee hoor, mam. Je zult doen wat er gedaan moet worden. Dat doe je namelijk altijd.’ De schaduwen in de kamer werden dieper; de avond viel. Nina pakte Sonnets hand weer vast, en samen liepen ze door de deur.

Hoofdstuk 2

De bruiloft liep ten einde als een luidruchtige parade die in de verte verdween. Wat erop volgde was de vreemde, vreedzame stilte na een storm. Sonnet stond op het brede gazon bij het paviljoen van Camp Kioga en liet met een voldaan gevoel haar blik over het met bloemblaadjes bedekte gras glijden.

Als eerste bruidsmeisje was ze nauw betrokken geweest bij elk aspect van deze dag; van het organiseren van Daisy's vrijgezellenavond tot aan het uitkiezen van de tafellakens. Maar deze dag had niet gedraaid om de aankleding van de tafels of huishoudelijke apparaten en andere cadeaus. Deze dag had in het teken gestaan van vrienden en familie, en van een vreugdevolle gebeurtenis waarvan de echo nog steeds voelbaar was.

Ze had verwacht dat ze uitgeput zou zijn na zo'n lange, emotionele dag, maar in plaats daarvan was ze rusteloos. Het was vreemd om weer hier te zijn, op een plek die vroeger haar thuis was geweest. Een plek waar mensen naar haar keken en dan dingen zeiden als: 'Ik kan me je herinneren toen je nog maar zó groot was,' of: 'Hoe kan het dat jij nog niet gestrikt bent door een man?' Alsof achtentwintig en ongetrouwd zijn taboe was in een dorp als Avalon.

Glimlachend had ze gedaan alsof ze zelf absoluut geen haast had op het gebied van de liefde. Nee. Er was tijd genoeg. Maar in het gedruis van de bruiloft had ze het feit moeilijk kunnen negeren dat bijna iedereen die ze zag een partner had.

Ze haalde een keer diep adem, nagenietend van het succesvolle feest. Het bruidspaar was net vertrokken. Haar werk als eerste bruidsmeisje zat erop. In de gloed van de feestverlichting was de band de muziekkaparaatuur aan het afbreken. De mensen van de catering wa-

ren aan het opruimen, en de laatste gasten verdwenen in de duisternis van deze perfecte herfstavond, die rook naar gevallen bladeren en rijpe appels. Eerder die avond was er een kampvuur gebouwd op het strand, maar daar waren nu alleen nog wat nagloeiende sintels van over. Terwijl sommige van de gasten naar de parkeerplaats liepen, struinden anderen naar de fraaie blokhutten van Camp Kioga. Het kamp en de hutten leken rechtstreeks uit een prentenboek te komen. Door de jaren heen was Camp Kioga veranderd van een familiezo-merkamp in een zomerkamp voor kinderen, en uiteindelijk in wat het nu was: een plaats om belangrijke gebeurtenissen te vieren. Een flink aantal gasten was, net als Sonnet, prettig aangeschoten.

Een stralende maan kwam net boven de donkere heuvels rond Willow Lake uit en wierp zilveren schaduwen op het stille water en platgetrapte gras. Van ergens dichtbij kwam het geluid van lachende kinderen, en drie kleine meisje zaten elkaar achterna tussen de lange eettafels. In het halfduister kon Sonnet niet zien welke kinderen het waren, maar hun onbezorgde vreugde gaf haar een warm gevoel. Ze was dol op kinderen, altijd geweest. Ergens diep vanbinnen voelde ze een hunkering, maar het zou waarschijnlijk nog een hele tijd duren voor die bevredigd werd. Misschien zou het wel nooit gebeuren. Ze had grote plannen voor de toekomst, maar op dit moment was een gezin stichten daar niet een van.

Op de eerste plaats omdat er niemand was om dat mee te doen. In tegenstelling tot Daisy, die haar grote liefde had gevonden en zonder aarzeling was getrouwd, had Sonnet geen beeld van wie die persoon voor haar zou kunnen zijn. Wie was die ene man, die ze zou aanbid- den en die alles voor haar zou betekenen? Als ze heel eerlijk was, wist ze niet eens zeker wist of die man wel bestond. Er ontbrak niets in haar leven, helemaal niets. Het was echt niet zo dat ze iemand nodig had om de puzzel compleet te maken.

Op dat moment kwam Greg Bellamy, Sonnets stiefvader, langs-

gelopen over het inmiddels vertrapte gras. Hij was op weg naar het podium om de band een flinke fooi te geven. Als vader van de bruid glimlachte hij naar iedereen. Grijnzend keek Sonnet hem aan. ‘Hé, waar blijft de fooi voor het eerste bruidsmisje?’ vroeg ze, haar hand uitstekend.

Greg, die er knap maar vermoeid uitzag in zijn enigszins verkreukte smoking, moest lachen. ‘In plaats van een fooi geef ik je wat advies: neem een paar aspirines voor je straks naar bed gaat. Dan heb je morgen minder last van al die Jell-O shots die ik je eerder vanavond achterover zag gooien.’

‘Heb je dat gezien?’ vroeg ze, en ze grinnikte. ‘Oeps.’

‘Geen probleem. Na vandaag heb je het verdiend, misje. Je hebt het geweldig gedaan. Niet alleen zag je er beeldschoon uit, die speech die je hield tijdens de receptie was hilarisch. Je bent een geboren spreker.’

‘Echt waar? Wat lief dat je dat zegt, dank je. Zelf ben je ook niet zo slecht, voor een boze stiefvader.’ Ze was dol op de man van haar moeder. Door de jaren heen was hij een geweldige mentor en vriend voor haar geweest. Maar hij was niet haar vader. Dat was generaal Laurence Jeffries, hoewel die tijdens haar jeugd nauwelijks een rol in haar leven had gespeeld. Daarvoor had hij het te druk gehad met het opbouwen van zijn carrière, ver van het groene, landelijke Avalon. Maar tijdens haar studie aan American University en later in Georgetown, waar ze haar mastertitel had gehaald, hadden Laurence en zij meer contact met elkaar gekregen. Sindsdien had ze zijn wereld van overheidswerk, strategie en diplomatie verkend en gretig van hem geleerd. Maar ze was de eerste om te bekennen dat haar grote bewondering voor Laurence haar relatie met hem ook wel ingewikkeld maakte. Een stuk ingewikkelder dan de band die ze met Greg had, in ieder geval.

Ook Nina kwam nu bij hen staan, met haar hooggehakte pumps

in haar hand. 'Hoorde ik iets over Jell-O shots? En daar hebben jullie mij niet bij uitgenodigd?'

'Geloof me,' zei Greg, 'de champagnecoocktails waren een stuk lekkerder.'

'Ik geloof je. En je was een fantastische vader van de bruid.'

Hij glimlachte schaapachtig. 'Ik heb gehuild als een baby.'

'Dat deden we toch allemaal?' stelde Sonnet hem gerust. 'Dat effect hebben bruiloften nu eenmaal op mensen. En die van Daisy des te meer, omdat ze zoveel moeilijkheden heeft gehad.'

'Over moeilijkheden gesproken: ik moet een rondje maken om ervoor te zorgen dat er met iedereen is afgerekend,' zei Greg.

Nina knikte. 'Ik ga met je mee. Misschien dat je iemand nodig hebt om je overeind te houden als je de uiteindelijke rekeningen ziet.'

Zijn arm om Nina's middel leggend, zei Greg: 'Zullen we in dat geval eerst samen een laatste glas champagne drinken? Om ons moed te geven?'

'Goed plan.' Na die woorden pakte Nina twee champagneglazen van een van de tafels. 'Loop je ook mee naar de oever van het meer?' vroeg ze aan haar dochter.

Sonnet vond een halflege fles champagne en schonk een glas voor zichzelf in. 'Ik denk dat ik nog even hier blijf om...' Even wist ze niet wat ze moest zeggen, aangezien haar werk als eerste bruidsmeisje erop zat. '...in mijn eentje te drinken.'

'Ach, schatje.' Haar moeder schonk haar een lieve glimlach. 'Jouw tijd komt nog wel, net zoals ik voor de bruiloft al zei. Niemand weet wanneer of waar, maar het zal gebeuren.'

'Hè, mam,' zei Sonnet, en ze trok een gezicht. 'Ik was niet aan het mokken om mijn liefdesleven. Dat is wel het laatste wat me bezighoudt.'

'Als jij het zegt.' Nina hield even haar glas omhoog bij wijze van toast.

‘Dat zeg ik. Ga.’ Met haar hand wapperend alsof ze hen wilde wegjagen, voegde Sonnet eraan toe: ‘Ga drinken met je echtgenoot, dan zie ik jullie morgenochtend. Ik ben van plan de trein van twaalf uur te nemen.’

De silhouetten van haar moeder en stiefvader staken donker af tegen het maanlicht terwijl ze de flauwe helling naar de oever af liepen. Toen ze bij de rand van het water kwamen, bleven ze stilstaan, en Greg haalde zijn arm van achter Nina’s rug om die beschermend om haar schouders te laten glijden. Zo keken ze samen uit over het door de maan verlichte water.

Sonnet zuchtte, blij dat haar moeder zo gelukkig was. Tegelijkertijd voelde ze een steek in haar hart terwijl ze naar hen keek. Zou ze zelf ooit die rol vervullen: de bruid? Zou haar vader met haar naar het altaar lopen terwijl er tranen over zijn wangen liepen? Het leek haar onwaarschijnlijk. Generaal Laurence Jeffries, die zich verkiesbaar had gesteld voor de Senaat, was meer een boegbeeld dan een vader. En als ze zich voorstelde dat ze naar het altaar liep, kon ze zich nooit een beeld vormen van de man die daar klaarstond om met haar te trouwen. Ze was niet van plan op die man te gaan zitten wachten.

‘Ik heb een hekel aan bruiloften.’ Zach Alger kwam bij haar staan. Hij nam een slok van een fles Utica Club. ‘Voor al bruiloften waarbij ik me moet gedragen.’

Ze had de hele avond stiekeme blikken op Zach geworpen en zo geprobeerd te wennen aan deze nieuwe versie van haar oudste vriend. Tijdens de bruiloft hadden ze geen tijd gehad om met elkaar te praten; met haar taken als eerste bruidsmeisje was de avond voorbijgevlogen. Nu ze wat meer ontspannen was na het dansen en het drinken, keek ze hem met half dichtgeknepen ogen aan. Het was een vreemd idee dat hij al sinds de kleuterschool deel had uitgemaakt van haar leven. Misschien was dat de reden waarom ze niet

vrijwel in zwijm viel als hij voorbijliep, zoals de meeste vrouwen vanavond hadden gedaan. Toch kostte het haar moeite om te wenen aan zijn unieke knappe uiterlijk –zo blond dat mensen soms dachten dat hij een albino was, met het lichaam van een Griekse atleet, maar zich schijnbaar onbewust van het effect dat hij op vrouwen had.

Ze snoof, en viel daarmee in haar oude rol van sparringpartner. ‘Je bedoelt dat er ook bruiloften zijn waarbij je je niet hoeft te gedragen?’ vroeg ze, terwijl ze een onaangeroerd glas champagne van een van de nog niet afgeruimde tafels pakte.

‘Ik ben een fotograaf die gespecialiseerd is in bruiloften, wat wil zeggen dat ik naar meer bruiloften dan honkbalwedstrijden ben geweest. De afgelopen vijf jaar heb ik geen vrije zaterdagavond gehad. En wat doe ik als dat eindelijk wél gebeurt? Dan ga ik naar een verdomde bruiloft.’

‘Dáisy’s bruiloft.’

‘Welke bruiloft dan ook. Ik haat ze allemaal!’

Geërgerd keek ze hem aan. ‘Hoe kun je de bruiloft van Daisy Bellamy nou haten?’ Alleen al de woorden ‘de bruiloft van Daisy Bellamy’ riepen een gevoel van verwondering in haar op. Niet omdat Daisy met de man van haar dromen was getrouwd. Dat was op zich al iets wonderbaarlijks, maar het echte wonder was dat Daisy überhaupt getrouwd was. De scheiding van haar ouders had Daisy veel verdriet bezorgd. Toen Sonnets moeder en haar vader net bij elkaar waren, hadden de meisjes samen besloten dat het huwelijk te gevaarlijk en te benauwend was. En ze hadden plechtig gezworen het koste wat kost te vermijden.

Nu was Daisy een dolgelukkige jonge bruid, terwijl Sonnet nog steeds trouw bleef aan haar gelofte. De gedachte aan haar eigen romantische vooruitzichten stemde haar somber. Als manager van een afdeling van UNESCO had ze nauwelijks tijd om afspraakjes te

maken met mannen, en al helemaal niet om zich te laten meeslepen door een romance en verliefd te worden. Maar ze droomde er wel over. Wie deed dat niet? Wie wilde niet de soort liefde die Daisy had gevonden? Of haar moeder en Greg Bellamy? Of de hoofden van de Bellamy-clan, Jane en Charles, die al meer dan vijftig jaar getrouwd waren...

Natuurlijk wilde Sonnet dat ook: de liefde, de veiligheid, het levenslange project van een gezin opbouwen met haar echtgenoot en beste vriend. Het klonk allemaal zo geweldig. En zo onbereikbaar. Wat betreft serieuze relaties had ze nooit precies geweten hoe ze van A naar B moest komen. Maar sinds kort was er een lichtpuntje aan de horizon, uit een totaal onverwachte hoek. Haar vader – ja, haar vader, de doelgerichte carrièretijger - had haar voorgesteld aan een man. Deze man heette Orlando Rivera, en hij leidde de verkiezingscampagne van de generaal, die senator wilde worden. Net als haar vader had hij aan de militaire academie West Point gestudeerd. Hij was in de dertig, belachelijk knap, kwam uit een rijke Cubaans-Amerikaanse familie en sprak zowel vloeiend Engels als Spaans. En, misschien wel nog belangrijker, hij was een van de vertrouwelingen van haar vader.

‘Ik mag haten wat ik wil,’ verklaarde Zach, waarna hij het glas champagne uit haar hand griste en het achteroversloeg.

Opstandig trok ze een halflege fles uit een ijsemmer en pakte het glas weer van hem af. ‘Het was Daisy’s grote dag en als je een heer was, zou je blij voor haar zijn. En voor míj,’ zei ze bits. ‘Daisy en ik zijn elkaars beste vrienden, en ik mocht naast haar staan terwijl ze trouwde en –’

‘Hé, ik dacht dat ik je beste vriend was.’

‘Je komt nooit langs.’ Ze zuchtte teatraal. ‘Je belt me niet, stuurt me nooit een berichtje... En daarbij kun je verschillende beste vrienden hebben.’

“Beste” is de overtreffende trap. Dat betekent dat er maar één kan zijn.’

Terwijl hij praatte, vulde ze het glas opnieuw en nam toen een grote slok. Ze genoot van het gevoel van de bubbels die meteen naar haar hoofd stegen. ‘Jij met je regels. Daisy en jij zijn allebei mijn beste vrienden, en daar kun je niets aan doen. Pech gehad.’

‘O ja? Ik kan wel iets bedenken.’ Na die woorden greep hij haar hand vast en trok hij haar richting het rimpelloze meer.

‘Wat doe je in hemelsnaam?’ vroeg ze, en ze trok haar hand los.

‘Het feest is voorbij, maar ik ben nog niet moe. Jij wel?’

‘Nee, maar –’

‘Hé, moet je kijken,’ zei hij, dichter naar de rand van het meer lopend.

‘Wat valt er te zien? Ik kan mijn schoenen wel weggooien als ik in dat zand ga lopen.’

Hij draaide zich naar haar om. ‘Trek ze dan uit.’

‘Maar ik –’

‘Leun maar op mij.’ Hij knielde voor Sonnet neer en schoof haar sandaaltjes van haar voeten. Tot haar verbazing rilde ze even toen hij haar aanraakte. ‘Dat is sowieso fijner voor je,’ zei hij.

Hoewel ze weer afkeurend snoof, moest ze toegeven dat het grove zand heerlijk aanvoelde onder haar blote voeten. ‘Goed, wat wilde je me laten zien?’

‘Ik zag net iets...’ Hij gebaarde naar het water dat zachtjes langs de zanderige oever kabbelde.

Toen zag ze het ook, iets wat glansde in het maanlicht. Ze fronste haar voorhoofd en trok toen de zoom van haar jurk omhoog voor ze het water in liep en het onbekende voorwerp vastpakte. ‘Een champagnefles,’ zei ze. ‘Iemand heeft hem in het water gegooid.’ Met half toegeknepen ogen tuurde ze naar de fles. ‘Er zit een brief in, Zach.’

‘O ja? Maak hem open en lees wat erin staat.’

‘Dat kan ik niet doen,’ protesteerde ze. ‘Misschien is het wel een persoonlijk bericht dat voor iemand anders bestemd is.’

‘Wat? Als je een fles met een brief erin vindt, móét je toch weten wat erin staat?’

‘Daar zou ik alleen maar slecht karma mee opbouwen. Ik ga niet rondneuzen in andermans emotionele toestanden.’ Resoluut gooide ze de fles zo ver weg als ze kon. Hij landde met een duidelijk hoorbare plof in het water. ‘Welke idioot gooit er trouwens flessenpost in een meer, in plaats van de zee?’ vroeg ze.

‘Je had de brief moeten lezen,’ zei hij mokkend. ‘Het had iets belangrijks kunnen zijn. Misschien was het wel een noodkreet die jij zojuist genegeerd hebt.’

‘Misschien was het de dramatische poëzie van een of ander tienermeisje en heb ik haar een dienst bewezen door die weg te gooien.’

‘Dat zou ook kunnen.’ Hij pakte haar hand vast en trok haar naar de aanlegsteiger, die over het water uitstak.

‘Wacht eens even,’ zei ze, terwijl ze haar hand terugtrok. ‘Wat gaan we nu weer doen?’

‘Ik heb Wendela beloofd dat ik de boot naar het boothuis zou varen.’

Wendela was de bruiloftsplanner, en Zach deed bijna al het video- en fotowerk voor haar. Daarnaast deed hij vaak andere klusjes voor haar tijdens bruiloften. Op die manier kon hij in dit kleine dorp genoeg geld verdienen om van te leven, of dat vermoedde Sonnet althans. Hij was erg getalenteerd; tijdens de receptie had Wendela haar verteld dat hij een aantal prestigieuze prijzen had gewonnen. Maar zoals de meeste kunstenaars was hij verre van rijk. Belangrijke prijzen leverden niet per se een riant inkomen op.

‘Je bent hier als gast,’ zei ze. ‘Wendela kan toch niet van je verwachten dat je vanavond werkt?’

‘Sinds wanneer is een boot varen werk?’

‘Daar zit iets in. Wat is dat toch met mannen en boten?’

‘Sommige dingen zijn nu eenmaal onweerstaanbaar.’ Hij deed zijn vlinderdas af en maakte de boord van zijn smokingoverhemd los, waardoor ze zijn adamsappel zag bewegen toen hij zuchtte van opluchting.

Allemachtig, ging hij tegenwoordig veel naar de sportschool? Ze vroeg het hem niet, aangezien iedereen wist dat dat eigenlijk ‘ik vind je een lekker ding’ betekent.

En ze vond hem geen lekker ding. Hoe zou ze dat wél kunnen vinden? Dit was Zach: een vriend die ze al haar hele leven kende, maar die toch ineens... exotisch leek.

‘Ik had die Jell-O shots beter kunnen laten staan,’ mompelde ze. Met moeite richtte ze haar aandacht op de omgeving. Het uitzicht over het meer riep altijd zoveel herinneringen op. Door de jaren heen was ze hier heel vaak geweest.

Toen ze op de lagere en later op de middelbare school had gezeten en Camp Kioga gesloten was geweest, waren Zach en zij vaak stiekem hierheen gekomen, samen met hun vrienden. Ze hadden gespeeld en gezwommen en zo de glorie van het kamp, dat in de jaren twintig was opgericht, laten herleven. En soms waren Zach en zij met zijn tweeën het boothuis in geglipt, waar ze speelden dat ze smokkelaars of piraten of stuntmensen in het circus waren. Af en toe gingen ze zo op in hun fantasieën dat ze de tijd helemaal uit het oog verloren. Ze herinnerde zich hoe ze uren met hem gepraat had, schijnbaar over niets maar tegelijkertijd over alles wat belangrijk was. Als ze bij Zach was, voelde het nooit vreemd dat ze geen vader had, of dat ze half zwart en half blank was, of dat haar moeder altijd moest werken om rond te komen. Als ze bij hem was, voelde ze zich gewoon... zichzelf. Misschien dat hun vriendschap daarom altijd zo sterk had gevoeld, ook al zagen ze elkaar tegenwoordig bijna nooit meer.

Ergens op een verborgen plek in het bos kraste een uil, waardoor

Sonnet opschrok uit haar gemijmer. ‘Het is al laat,’ zei ze op zachte toon. ‘Ik ga.’

Teder pakte hij haar pols vast met zijn hand. ‘Kom met me mee.’

Er trok een rilling door haar heen. Ze sribbelde niet tegen toen hij haar dichter naar zich toe trok, zijn arm om haar middel liet glijden en zo met haar naar de boot liep, die aan het eind van de steiger lag. Het was een klassieke Chris-Craft motorboot met een houten romp en koperen beslag, dat zo goed was gepoetst dat het leek te stralen in het maanlicht. De oude boot was gebruikt tijdens de bruiloft, hoofdzakelijk voor een fotosessie, maar ook – nog romantischer – om de bruid en bruidegom naar de steiger van een watervliegtuig te brengen. Daarin waren ze naar Mohonk Mountain House, de bestemming van hun huwelijksreis, gevlogen. Aan de achtersteven van de boot was een bord met PAS GETROUWD erop bevestigd.

‘Hou je aan me vast,’ fluisterde Zach, toen ze in de boot stapte. ‘Ik wil niet dat je in het water valt.’

‘Ik val niet in het... o!’ Ze klampte zich aan hem vast toen de boot schommelde. De open kajuit rook naar het meer en naar de bloemen waarmee de boot versierd was. De frisse geur maakte haar duizelig. Blijkbaar begon de champagne aan te slaan.

‘Neem mijn jasje,’ zei hij, en hij drapeerde het om haar schouders. ‘Het is een koude avond.’

Ze voelde zijn lichaamswarmte in de plooien van het jasje terwijl ze in de cockpit ging zitten. Het was een vreemd, intiem gevoel. De gladde satijnen voering, die vaag naar zijn eau de toilette en zweet rook, gleed over haar huid en ze rilde van genot. O wauw, dacht ze.

Toen ze een open fles champagne bij haar knieën zag staan, greep ze die en nam er een lange slok uit. Waarom niet, dacht ze. Haar officiële taken zaten erop en het was tijd om te ontspannen.

Zach gooidde de boot los en duwde hem weg van de steiger. Met geroutineerde bewegingen zette hij de lampen en de motor van de

Chris-Craft aan. Hij was altijd goed geweest met zijn handen, of het nu ging om het besturen van een motorboot of het bedienen van een ingewikkelde videocamera. Terwijl ze over het kalme water naar het rustieke houten boothuis voeren, gaf ze aan zichzelf toe dat ze – hoewel ze het heerlijk vond om in New York City te wonen – bepaalde dingen aan de landelijke Catskills miste. De maan op het water, de verfrissende wind op haar gezicht, de stille, donkere bossen, de trouwtheid van een vriend die haar zo goed kende dat ze niet per se hoefden te praten.

Ze nam nog een slok champagne en keek opgetogen naar de bloemblaadjes die van de achtersteven in het water dwarrelden. Toen bood ze Zach de fles aan.

‘Nee, bedankt,’ zei hij. ‘Niet tot ik de boot heb afgemeerd.’

Achteroverleunend genoot ze van de korte tocht naar het boothuis, dat baadde in de gouden gloed van de lampen die langs de steiger stonden.

Boven het geronk van de motor uit benoemde hij de sterrenbeelden. ‘Zie je die groep sterren daarboven? Die heet Coma Berenices: het haar van Berenice. Hij is vernoemd naar een Egyptische koningin die haar haren afknipte en ze aan een of andere godin gaf, zodat die haar man zou beschermen op het slagveld. De godin vond het haar zo mooi dat ze het meenam naar de hemel en er daar een groep sterren van maakte.’

‘Als je haar maar goed zit.’ Ze was nu meer dan prettig aangeschoten. ‘Ik zou nooit mijn haar afknippen. Het heeft me jaren gekost om het zo lang te laten groeien.’

‘Zelfs niet om je echtgenoot te beschermen op het slagveld?’

‘Ik heb geen echtgenoot. Dus ik hou mijn befaamde lokken mooi zelf. Het haar van Berenice. Serieus, je hebt een enorme verzameling nutteloze informatie in dat hoofd van je. Waar haal je het toch allemaal vandaan?’

‘Van het internet. Ja, ik vind het leuk om dat soort weetjes op te zoeken op internet. Als je daar problemen mee hebt, is dat mooi pech voor jou.’

‘Daar heb ik geen problemen mee. Iedereen heeft zo zijn hobby’s.’

‘Je kunt alles online vinden. Heb je ooit dat filmpje van de vuurbal-
len in Naga gezien?’

‘Dat genoeg heb ik nog niet gehad.’

‘Te druk met carrière maken?’

‘Sinds wanneer is dat een misdaad?’

‘Dat heb ik nooit gezegd.’ Hij voer het boothuis in en zette toen de motor af, zodat de boot de ligplaats in gleeed. De boeg botste zachtjes tegen de rubberen stootranden.

‘Zo,’ zei hij, en hij pakte de champagnefles uit haar hand. *‘Here’s looking at you kid.’*

‘Je kunt me helemaal niet zien. Daar is het te donker voor,’ merkte ze op. ‘O, wacht. Dat is een zin uit een film. Ik was vergeten dat je een lopende filmencyclopedie bent.’

‘En ik was vergeten dat jij niets van films weet.’

‘Geen wonder dat we altijd kibbelen. We hebben niets gemeen.’

Hij gaf haar de fles terug en rommelde rond in de buurt van het bedieningspaneel van de boot. Toen vlamde er een lucifer op en stak hij een paar kaarsen – overblijfselen van de fotosessie – aan. De fles weer uit haar hand grissend, zei hij: ‘Nú kan ik het zeggen: *“Here’s looking at you, kid.”*’

Terwijl ze naar hem keek, werd ze overvallen door gevoelens die ze niet begreep, gevoelens die niets te maken hadden met de alcohol die ze had gedronken. Net als Willow Lake, en Avalon zelf, was hij zowel volledig vertrouwd en tegelijkertijd onbekend en vreemd, hoewel ze niet wist hoe dat kon. Er was een tijd geweest dat ze echt beste vrienden waren, maar na de middelbare school hadden ze allebei een heel ander leven gekregen. Tegenwoordig zagen ze elkaar maar heel af en

toe, en dan altijd maar kort, omdat een van hen een trein moest halen of moest werken of...

Maar vanavond niet. Vanavond hoefden ze allebei nergens heen en waren ze simpelweg hier, in dit moment.

Ze draaide aan een knop op het dashboard van de boot. 'Heeft dit ding een radio?'

'Dat is een stereo-installatie,' zei hij, waarna hij zich naar voren boog en een knop indrukte. Sonnet herkende een oud liedje uit de tijd van haar grootouders: What a Wonderful World.

'Wat is dit?' vroeg ze, naar een klein schermje wijzend.

'Daar kun je vissen mee vinden. Wil je hem aanzetten en zien waar de visjes zijn?'

'Nee, dank je. En dit?' Nu wees ze naar een klein vierkant voorwerp op het midden van het dashboard.

'Een GoPro. Een camcorder die meestal bij sport wordt gebruikt.'

Hij zette de muziek harder. 'Je hebt niet met me gedanst tijdens de receptie.'

'Je hebt me niet gevraagd,' kaatste ze terug met een quasigekwetste blik.

'Dans nu met me.'

'Dat is geen vragen.'

Overdreven diep zuchtend bood hij haar zijn hand aan. 'Goed dan. Wil je met me dansen?'

'Ik dacht dat je het nooit zou vragen.' De boot schommelde een beetje toen ze opstond.

'Pas op. Misschien moet je het wat rustiger aan doen met de champagne.'

Zodra ze hem haar hand had gegeven, trok hij haar naar zich toe op de steiger. Ze was een hele kop kleiner dan hij. Zo was het altijd geweest. In de derde klas van de middelbare school had hij plotseling een groeispurt gekregen. Ineens had ze haar nek moeten verrekken

om hem recht aan te kijken. Aangezien hij zo mager als een lat was geweest, had ze hem Beanstalk genoemd.

Maar nu was hij geen bonenstaak meer. Zoals haar moeder had gezegd, was hij er de laatste jaren op vooruitgegaan qua uiterlijk. In het kaarslicht leek hij magisch, als de prins op het witte paard met een jongensachtige grijns. Deze verrassende gedachte hield ze voor zich, want haar instinct vertelde haar dat ze niet verder in die richting moest denken.

Hij legde zijn arm lichtjes om haar middel en ze bewogen samen op de muziek. Tijdens de receptie had ze met een aantal mannen gedanst, maar dansen had haar nog nooit het gevoel bezorgd dat ze nu had.

‘Dit wil ik al doen sinds onze glorie tijd in de tweede klas.’

‘O, alsjeblieft. Jij was klein en onuitstaanbaar en ik had een mond vol metaal.’

‘Dat weet ik. Toch waren er verschillende keren dat ik mijn tong erin wilde steken.’

Ze duwde hem van zich af. ‘Ik ben blij dat je me dat nooit hebt verteld. Want dat zou het einde zijn geweest van een mooie vriendschap. Je bent nog steeds onuitstaanbaar. En ik zou je dat nooit hebben laten doen. Waarschijnlijk had je toch waardeloos gekust.’

‘Je weet niet wat je bent misgelopen, beugelbekkie. Ik kuste geweldig. Ik kus nog steeds geweldig. Laten we hopen dat jij door de jaren heen beter bent geworden.’

‘O, ik kus als de beste,’ verzekerde ze hem, waarop ze zich ineens realiseerde dat ze aan het flirten was, en met wie ze aan het flirten was. Zich losmakend uit zijn omhelzing zei ze: ‘Ik wil terug naar het paviljoen, want ik heb nog geen bruidstaart gehad.’

‘Dan heb je geluk.’ Hij boog zich voorover en haalde een grote taartstolp onder het dashboard vandaan. De stereo speelde nu Muskrat Love, een monotoon, nietszeggend nummer uit de jaren zeventig.